Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1543/2014
21.07.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље С.Б. из О., ул.... бр..., чији су пуномоћници адвокати А.И. и С.П., оба из О., ул. ... бр. ..., против туженог Дома здравља у Обреновцу, ул. Војводе Мишића бр. 231, кога заступа адвокат М. П.С.Ћ. из О., ул... ббр ...., ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 127/2014 од 15.09.2014.године, у седници већа одржаној 21.07.2015.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 127/2014 од 15.09.2014.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Обреновцу П1бр. 1914/13 од 06.12.2013.године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништено као незаконито решење туженог број 6254/3 од 15.11.2010.године о отказу уговора о раду број 3396 од 13.09.2004.године, а тужени се обавезао да тужиљу врати на рад у складу са њеном стручном спремом и здравственим стањем у року од 8 дана по пријему преписа пресуде, док је ставом другим изреке обавезан тужени да тужиљи исплати на име трошкова парничног поступка износ од 242.250,00 динара у року од 8 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 127/2014 од 15.09.2014.године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду, Судска јединица у Обреновцу П1 бр.1914/13 од 06.12.2013.године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка по жалби у износу од 66.000,00 динара, док је ставом трећим одбијен захтев туженог да се обавеже тужиља да туженом накнади трошкове простепеног парничног поступка као и трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреде поступка прописане одредбом члана 374. став 2. ЗПП, јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, а дати разлози су јасни и непротивуречни.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља се налазила у радном односу код туженог Дома здравља у Обреновцу на неодређено време почев од 14.02.1996.године, а са туженим као послодавцем 13.09.2004.године закључила је анекс уговора о раду број 3396 од 13.09.2004.године. Анексом уговора о раду број 3396/2 од 30.09.2010.године тужиља је распоређена на послове специјалисте медицине у служби за кућно лечење. Према потврди стручног тима за утврђивања трајне контраиндикације за имунизацију одређене вакцине Градског завода за јавно здравље утврђено је да код тужиље постоји трајна контраиндикација за вакцинацију хепатитис Б вакцином. Обавештењем број 6088 од 05.10.2010.године туженог тужиља је обавештена да је спроведен поступак и извршена процена ризика радних места да да радно место лекара специјалисте медицине у служби за кућно лечење није проглашено радним местом са повећаним ризиком. Тужиља се писменим путем дана 04.10.2010.године обратила директору туженог и тражила да се распореди на радно место које према стручној спреми и здравственом стању може да обавља, наводећи да радно место на које је распоређена у Служби за кућно лечење је са повећаним ризиком па није оспособљена за њихово обављање, а због трајне забране примања вакцине против хепатитиса Б, због чега јој прети непосредна опасност по живот и здравље, те одбија да обавља те послове на које је распоређена 01.10.2010.године. Решењем директора туженог број 6254/3 од 15.11.2010.године тужиљи је отказан уговор о раду број 3396 од 13.09.2004.године са даном 04.10.2010.године и утврђено да сва права и обавезе по основу радног односа код туженог истој престају са даном отказа уговора о раду, а у образложењу је наведено да је тужиља неоправдано изостала са рада непрекидно од 10.10.2010.године. Утврђено је и то да је тужиља у периоду од 04.10. до 15.11.2010.године долазила у просторије туженог у поподневним часовима, али није радила у Служби кућног лечења у наведеном периоду. Тужиља је обавестила начелника Службе за кућно лечење да због епидемиолошких разлога не може да настави рад у Служби за кућно лечења почев од 04.10.2010.године. У периоду од 04.10. до 15.11.2010.године тужиља је долазила у просторије туженог Дома здравља Обреновац у поподневним часовима, али у означеном периоду није радила у Служби кућног лечења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиље.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005) прописано је да послодавац може запосленом да откаже

уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Тужиљи је радни однос код туженог престао због неоправданог изостанка са посла, а с позивом на наведену одредбу закона. Међутим, тужиљи није могао бити отказан уговор о раду у смислу ове законске одредбе, јер она у спорном периоду од 04.10.2010. до 15.11.2010.године није неоправдано изостала са рада. Она је долазила на рад и боравила у просторијама туженог, само није радила у Служби кућног лечења из разлога своје трајне онеспособљености за обављање тих послова на које је распоређена (забрана примања вакцине против хепатитиса Б). Зато се тужиљи не може приписати неоправдани изостанак са рада у означеном периоду, јер је била присутна на раду, због чега су се стекли услови да се решење о отказу уговора о раду тужиљи поништи као незаконито.

Са изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с обзиром да се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио и детаљно образложио, те се даљим образлагањем не би постигло ново тумачње права.

Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.